OAMENII AUTOSTRĂZII[1]

— “The Highway Men” 2006 —

Nominated for British Science Fiction Award, Short Fiction 2006

de MacLeod[2], Ken

Traducerea: Gabriel Stoian

[1] Originally published in „ *The Highway Men*”, 2006, publ. Sandstone Press Ltd.. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011.

[2] Legal Name: MacLeod, Kenneth Macrae.

Ken Macleod a absolvit Glasgow University în 1976 ca licenţiat în ştiinţe, specialitatea zoologie. După ce a desfăşurat o activitate de cercetare în biomecanica la Brunei University, a lucrat ca analist-programator la Edinburgh. Acum a devenit scriitor cu normă întreagă şi este considerat în mod unanim drept unul dintre cei mai interesanţi autori de SF ai anilor '90, opera sa punând accent pe politică şi economie, lucru ce se întâmplă rar în space opera de tip nou, păstrând totuşi în naraţiune acţiunile de mare anvergură, cu desfăşurare rapidă, toate acestea fiind calităţi tipice ale genului. Primele două romane ale sale, *The Star Fraction* şi *The Stone Canal*, au câştigat fiecare Premiul Prometheus. A mai publicat romanele *The Sky Road*, *The Cassini Division*, *Cosmonaut Keep*, *Dark Light*, *Engine City*, *Newton's Wake*[1], *Learning the World*, *The Highway Men*, *The Execution Channel* şi *The Night Sessions*. Cele mai recente cărţi publicate sunt romanul *The Restoration Game* şi culegerea de texte scurte, *Strange Lizards from Another Star*. Povestirile sale au apărut în Antologiile Dozois numerele 19 şi 23[2]. Trăieşte în West Lothian, Scoţia, cu soţia şi copiii.

În povestirea de faţă, ne conduce într-o lume viitoare sumbră şi diminuată, care este totuşi animată de un procent surprinzător de speranţă - seminţe de speranţă dispersate aleatoriu, care încolţesc în cele mai neaşteptate domenii.

[1] *Vânătorii de fulgere*, Editura Tritonic, 2006.
[2] „O speţă de concordie", în *The Year's Best Science Fiction*, vol. 1 (Editura Nemira, 2007).

I. TĂIEREA CU DIAMANT

Murdo Mac a observat primul. Stătea de veghe cu arma în mână, la înălţime. Ca să vadă cât mai departe în faţă. Eu trebuia să fiu cu ochii lipiţi de drum. La un moment dat, Murdo a bătut în tavanul cabinei. Semnal de oprire. Am frânat cu grijă. Dimineaţa devreme, suprafaţa drumului era îngheţată şi înşelător de alunecoasă. Ne aflam la jumătate de kilometru de marginea unui sat situat nu departe de Dingwall. Mai curând un şirag pierit de case, ca mai toate satele din Highlands. Şi, la fel ca acestea, era pustiu. Ştiam sigur asta.

Am coborât geamul. Înăuntru a năvălit aerul rece. Murdo a vârât capul în interior. Se îmbujorase la faţă, deşi avea gluga îmblănită a hanoracului trasă peste cap.

– Care-i treaba? l-am întrebat.

– Ceva nu e în regulă cu casele de colo, a spus el. Cu toate astea, să mă baţi, dar nu-mi dau seama ce anume e anapoda.

M-am uitat în lateral, către Euan Campbell. Mi-a întins binoclul. Mi-am proptit coatele pe volan şi am reglat lentilele. Cele cinci ori şase case erau într-o curbă a drumului din faţa noastră. Le vedeam pe toate. Aveau acel aspect tipic pentru Highlands care le făcea să fie nelalocul lor. Ca nişte case din suburbii, agăţate pe dealuri. Cu grădini năpădite de buruieni, cu anexe părăginite, ferestre mari şi arcuite, acum negre şi căscate ca nişte ochi orbi.

Asta era.

– Ferestrele nu au geam, am zis eu. *Niciuna* dintre ele. Şi geamurile nu sunt sparte. Doar lipsesc. I-am pasat binoclul lui Murdo. Uită-te şi tu.

A încercat să învârtă rotiţa de reglare a focalizării. Cam greu cu mănuşi groase. Când s-a uitat a scos un sunet de mirare.

– Asta este, a spus el, înapoindu-mi binoclul.

– Asta nu înseamnă mare lucru, a zis Euan.

– Dar nu e în regulă, a insistat Murdo.

– Potoleşte-te, i-am zis. O să înaintăm cu fereală.

Murdo şi-a retras capul de la geam. Verificând în oglinda de pe aripă, am văzut că se furişase din nou în adăpostul rezervat cercetaşului. De forma unui butoi mare, acesta era prins în bolţuri de partea din spate a cabinei camionului, chiar înapoia şoferului. Avea un scaun scund şi un strat de blindaj fixat pe interior. Nu oferea nicidecum confort. De aceea, stăteam de veghe pe rând.

Am băgat în viteză, iar camionul mare a pornit la drum. Trei sute de metri. Două sute. O sută. Prima casă avea în faţă doi scoruşi de munte înalţi, care crescuseră în golul unde fusese cândva poarta. Nu se putea spune că acei copaci aduseseră casei prea mult noroc. Am frânat şi am oprit motorul.

Nu am auzit decât cântecul unei mierle şi cârâitul întrebător al unei ciori moţate venind de undeva de pe deal.

– Mă duc să arunc o privire, am spus.

Cu un bufnet surd făcut de cizmele înalte din cauciuc şi cu un pocnet scos de impermeabil, am sărit din cabină. Murdo, să mă acoperi.

Propria voce mi-a sunat până şi mie cam speriată.

– Suntem în China, cumva? m-a luat Murdo în balon.
– Tu eşti acela care ne-a băgat în răcori, am ţinut să-i reamintesc.
– Cum spui tu, Jase.

Şi Murdo şi-a împins pe spate gluga, punându-şi în schimb o cască pe cap. Capătul ţevii puştii s-a iţit peste marginea de sus a butoiului.

Am înaintat pe fâşia năpădită de iarbă unde fusese odată o alee. O tricicletă din plastic, având culorile spălăcite, zăcea între buruieni. Am dat un şut unei mingi dezumflate de fotbal ca să o îndepărtez din drumul meu şi am păşit peste un ghiveci spart, după care m-am uitat la fereastra mare aflată în dreapta uşii. Am aruncat o privire înăuntru, la încăperea dinapoia ferestrei goale, ca să mă asigur. O canapea putredă, lipită de peretele îndepărtat, un borcan de cafea, o cană mucegăită. Astea nu reprezentau pericole. Am privit în jos, spre rama ferestrei. Deasupra lemnului crăpat şi a vopselei scorojite mai erau probabil doi centimetri şi ceva de geam. Arăta la fel de jur împrejurul ramei. Geamul fusese decupat. M-am mutat la fereastra din cealaltă parte a uşii -o altă încăpere pustie, un scaun din plastic în mijlocul podelei - şi am constatat acelaşi lucru. Mai departe în jurul casei era fereastra minusculă a băii de la parter. De-a lungul celor patru laturi ale ramei rămăsese un centimetru de geam vitrat.

Am făcut ferigile şi urzicile îngheţate să trosnească sub tălpi, apoi am pus piciorul pe plasa slăbită a gardului şi am ajuns la următoarea casă părăsită. Am constatat aceeaşi situaţie la toate ferestrele.

– Cineva a scos geamul decupându-l cu un diamant, am spus eu, când am revenit în camion.
– Cu un diamant! m-a luat Euan în râs. Ce altceva mai lipseşte?
– De ce şi-ar fi bătut cineva capul? am zis eu. La Inverness se putea cumpăra geam cât cuprinde.
– Ca să se scutească de deplasarea până la Inverness, a spus Murdo.
– Ne pierdem vremea aici, a spus Euan.
– Mai putem sta un minut, am zis eu.

M-am întors şi am pornit spre cea de-a cincea casă din şir. Era mai mică decât celelalte şi nu avea grădină. Geamul ferestrei de la camera din faţă era decupat ca la celelalte. În încăpere am văzut un pat cu tăblie înaltă lipit de peretele îndepărtat, încăperea nu arăta ca un dormitor. Mi-am imaginat o persoană bolnavă stând întinsă acolo şi privind afară.

Să privească în afară. Brusc, mi-am dat seama că mă uitam la toate din direcţia nepotrivită. *Chiar* mă uitasem anapoda. M-am apropiat de uşă şi am împins. S-a deschis. Dincolo de prag am descoperit un hol îngust cu trepte la câţiva paşi depărtare în faţă. Am observat o mulţime de zgârieturi pe pereţi şi pe balustradă, dar şi pe podeaua care dădea în cameră. Când m-am uitat mai atent, am văzut că zgârieturile duceau direct spre picioarele patului.

Fusese adus târâş până în cameră. Asta când podeaua rămăsese goală, după ce covoarele şi toate celelalte lucruri fuseseră scoase din casă.

M-am aşezat pe pat, făcând arcurile să scârţâie, şi am privit afară pe fereastra goală. Am văzut şoseaua şi un zid scund din piatră. Un petic de iarbă crescută năvalnic de cealaltă parte. Apoi landa din spate şi dealurile din depărtare. Umbre lungi făcute de stâlpii scurţi ai unor garduri. În timpul primăverii şi verii, iarba gălbuie şi îngheţată acum era cu siguranţă o pajişte verde şi frumoasă. Oile sălbatice coborau de pe dealuri să pască

acolo. Oile sau căprioarele. Acestea coborâseră acum de pe dealuri, trecând de landă şi ajungând în văile înguste.

„M-am prins!” am spus în sinea mea. Am ieşit pe uşă şi am traversat şoseaua într-o clipă. Am sărit şanţul şi zidul şi am ajuns pe pajişte, unde am cercetat pe jos la picioarele zidului din partea cealaltă. Ştiam ce caut, dar am avut cu adevărat noroc să descopăr ceva: o sclipire de oţel. M-am aplecat şi am cules de jos un bolţ de şase inchi cu un vârf bont la un capăt. Celălalt capăt era cioplit, având patru porţiuni înguste ridicate ca nişte aripioare de-a lungul său. Arăta ca o rachetă de jucărie.

O săgeată de arbaletă.

– Casa este o ascunzătoare, le-am spus lui Euan şi Murdo când am revenit la camion. Probabil pentru vreo doisprezece oameni. Au scos ferestrele, au târât scaune şi canapele şi tot ce le-a trebuit ca să stea comod, şi au stat acolo aşteptând o ciurdă de căprioare ori vreo turmă de oi ca să vină şi să pască iarba. Animalele nu au cum să-i vadă, nici nu pot să-i miroasă. Iar ei nu trebuie decât să aştepte şi să tragă cu arbaleta în ele. În felul ăsta poţi doborî zece animale dintr-o încercare. Poate chiar mai multe.

– Foarte frumos, a spus Murdo.

Nu mi-am dat seama dacă se referea la activitatea mea de detectiv sau la măcelul pe care îl descoperisem.

– Dar de ce nu au spart ferestrele, pur şi simplu? a întrebat Euan.

– Ca să nu facă zgomot, a spus Murdo.

– Ca să nu-i audă cine? Căprioarele? a zis Euan.

– Probabil, am spus eu, deşi nu eram chiar atât de sigur de asta.

– Nu e mare distracţie să tragi în animale, a zis Euan.

– Dar n-au făcut-o din distracţie, am spus eu.

– Da, a acceptat Murdo. Şi, fiindcă veni vorba de mâncare, mă aşteaptă micul dejun la Lochcarron, şi ajungem acolo abia peste două ore, dacă avem noroc.

– Dejun? Păi, sendvişul cu şuncă pe care l-ai mâncat la Dingwall ce a fost?

– O gustare.

– Mai curând ospăţ nocturn, a zis Euan. Era atât de întuneric încât am avut impresia că-mi pipăi soţia.

– Eu eram, am spus eu. M-ai făcut să mă îngrijorez.

II. PUŞCA FUMEGÂNDĂ

Înainte de a ne întoarce în cabină, Euan a fumat o ţigară rulată. Nimeni nu s-a plâns. De când apăruse povestea cea mare, îl luam cu uşurelul şi îi toleram prostul obicei. Poate că acum, când auziţi asta, lucrurile s-au uitat cu totul. Dar cu certitudine că vă amintiţi numele lui Jin Yang.

Jin Yang, chiar aşa. Omul care declanşase totul. Era un promotor de muzică rock, şi tocmai făcuse cea de-a doua vizită la Edinburgh Fringe. Succes pe toată linia. Adevărat afacerist în stil mare, a încheiat tot soiul de contracte cu artişti care să dea spectacole la Beijing. Era în avionul de întoarcere acasă, care tocmai pleca de pe aeroportul din Edinburgh. Îi sare capsa în timp ce este aprinsă semnalizarea de fixare a centurilor de siguranţă, şi se ia la harţă cu o păpuşică. Şi treaba devine ceva mai fizică decât cu vorbe. El nu are habar că ea este instruită în artele marţiale. Asta

face parte din politica de prevenire a deturnărilor, înţelegeţi? Iar ea nu ştie că el este şi maestru în kung fu. Lucrurile scapă ceva mai mult de sub control şi exact când a prins-o într-un blocaj al capului, el s-a trezit cu un glonţ de cauciuc în creştet. Tras de un poliţist în civil care călătorea cu avionul acela. Un alt element de politică antideturnare. Detectiv al aerului, după cum îi numesc americanii.

Aşa se face că tipul din China cade, iar după aceea, încep cu toţii să se uite unul la altul. Peste tot sunt împrăştiate bucăţi de oase şi creier, dar şi sânge. Copiii urlă. Adulţii urlă. Şoc deplin şi panică. Şi detectivul cerului vede, ieşind din buzunarul scaunului defunctului domn Yang, două cărţi. Sunt în chineză, dar au titlurile scrise şi în engleză pe coperta interioară. Una dintre ele este Coranul. Cealaltă cuprinde o selecţie a cuvântărilor unui lider chinez.

Detectivul cerului transmite toate acestea către şefii lui de la sol, folosind radioul aparatului de zbor. Toată lumea îl aude vorbind. Apoi, un alt pasager chinez, aşezat cu câteva rânduri mai în spate, sare în sus şi începe să răcnească. Detectivul se întoarce spre el, cu pistolul pregătit de tragere. Între timp, jumătate dintre pasageri se apucă să le povestească de incident prietenilor sau familiei, folosindu-se de telefoanele mobile. Socotesc că vor muri cu toţii, şi au dreptate.

Pentru că semnul acela care obişnuia să îi prevină pe pasageri să nu folosească mobilele sau computerele sau aparatele de jocuri când avionul decolează ori aterizează are o justificare. Aparatele acestea pot interfera cu comenzile avionului. Ei bine, acest lucru s-a întâmplat în cazul cu pricina. Avionul a fost rechemat la sol, evident. Dar la apropierea de aeroport s-a întâmplat ceva neprevăzut. În acea zi, deasupra zonei Firth of Forth era o ceaţă densă. Pilotul trebuia să zboare după instrumente. Instrumente care fuseseră deranjate din cale afară de telefonul fistichiu al unui mare amator de computere, care vorbeşte în acest timp cu amica lui ca să-i spună că o iubeşte sau cine ştie ce nerozie.

Zbor controlat de la sol, aşa se cheamă procedura. În cazul de faţă, solul este docul naval de la Rosyth. Unde se află andocat cel mai mare portavion britanic pentru reechipare în vederea plecării într-o misiune în Marea Chinei de Sud. Iar în Marea Chinei de Sud este un pic de deranj în legătură cu Taiwanul - o insulă mare ce se vrea independentă şi în legătură cu care chinezii sunt foarte sensibili.

Şi bum.

Un titlu de ziar apărut a doua zi sună: AL QAEDA CHINEZEASCĂ BOMBARDEAZĂ ROSYTH. Şi asta scrie tocmai în *The Guardian*, domnule. Lectorul meu de la Tellford College avea ziarul pe pupitrul lui. *Record* se mulţumea să scrie: BOMBE COMUNISTE.

Majoritatea efectivelor armatei britanice se aflau deja în Iran. China nu era foarte departe de acel loc, se putea pleca în marş într-acolo. Yankeii s-au ocupat de problemele grele, ca de obicei. Japonia a cam cântărit lucrurile, dacă nu din alt motiv măcar din obişnuinţă, după cum văd eu situaţia. După doi ani de război, băieţii noştri erau într-un rahat până peste cap. Nici nu aveau habar de unde vine următorul atac - de la comunişti, musulmani, japonezi, secta Falun Gong, sau de cine ştie unde.

Între timp, maşinăria oficială macină şi macină. Ancheta iniţiată de guvern cerne resturile dezastrului rezultat în urma incidentului de la

Rosyth. Ia declaraţii din partea oricărui martor supravieţuitor. Şi redactează un raport.

Care ne spune trei lucruri importante despre Jin Yang.

Unu - că e dintr-o zonă chineză unde există o minoritate musulmană. De aici şi Coranul aflat în buzunarul scaunului.

Doi - e om de afaceri şi membru al Partidului Comunist. Aşa se explică prezenţa cărţii cu cuvântări ţinute de o oficialitate chineză. Totul despre faptul că dezvoltarea afacerilor şi realizarea prosperităţii reprezintă calea către un viitor glorios. Jin Yang trebuia să înghită chestii din astea şi să le maimuţărească din când în când ca să-şi mulţumească şefii.

Trei - Jin Yang era fumător înrăit, aşa cum sunt mulţi chinezi. La prima vizită făcută la Festival Fringe, se simţise foarte bine. A încheiat contracte în încăperi înţesate de fum. La aeroport, a ras jumătate de pachet de ţigări în holul de plecări doar ca să-şi potolească starea de agitaţie. Acolo exista chiar şi o încăpere specială destinată acestui scop. Toate bune. A doua oară, câţiva ani mai târziu, apăruse interdicţia asta cu fumatul. A avut parte de o vizită mai puţin plăcută. A încheiat o mulţime de contracte în pragul uşilor. În drum spre casă, a trecut prin filtre de securitate şi a stat blocat în aeroport, unde a aflat că încăperea Airstream, destinată fumătorilor, fusese desfiinţată de multă vreme. Zborul lui avea întârziere. Nimeni nu ştia când avea să fie gata aparatul pentru cursă. Chiar dacă putea trece înapoi prin cordoanele de securitate, se temea că pierde zborul, iar apoi ratează şi legătura. Prin urmare, era blocat.

Vreme de trei ore şi jumătate.

Nu a fost vorba de încercare de deturnare. Nici-o legătură cu Al Qaeda. Şi nici nu a avut vreo legătură cu guvernul chinez.

A fost vorba doar de furie de aeroport.

Şi aşa s-a declanşat războiul.

Şi de aceea am stat cu toţii foarte răbdători şi am aşteptat ca Euan să-şi termine ţigara rulată, după care ne-am întors la camion pentru lunga deplasare până la Lochcarron.

III. FRANKEN-OAMENI

Două ore mai târziu, am oprit la Lochcarron. Călătoria nu decursese chiar prost. Razele soarelui se reflectau orbitor din stratul de zăpadă când am ajuns pe pantele dealurilor, însă eram dotat cu un sistem eficient de protecţie. Gheaţa neagră era criminală în văgăuni, însă camionul avea pneuri bune. Conţineau nu ştiu ce tip nou de fibre de carbon. Ofereau o tracţiune miraculoasă. Şi nici nu am dat de bandiţi ori lupi.

– Când eram mic, zăpada era deja topită pe vremea asta, a spus Euan. Auzi, să ai linia de zăpadă la cincizeci de metri altitudine în luna martie! Atunci era în mod obişnuit la două sute de metri.

Lochcarron era la un kilometru sau doi în afara drumului nostru. Am trecut de capătul şoselei care ducea spre locul în care mergeam să lucrăm. Acea şosea tăia capul braţului de mare, spre vechea linie ferată. Pe distanţă de un kilometru şi jumătate de-a lungul acesteia, se puteau vedea cabinele de lucru de un galben-intens şi tamburul mare şi negru care ţinea cablul ce ieşea şerpuind din apă. Lochcarron este practic un kilometru de case înşirate de-a lungul ţărmului nordic. În dimineaţa aceea,

apa braţului de mare era ca sticla. Şirurile lungi de dealuri ce se înălţau de pe ambele ţărmuri se oglindeau în apă ca două lame zimţate. Pantele dealurilor erau negre de cenuşă şi de cioturile copacilor care fuseseră nimiciţi de frig în Marele îngheţ şi arseseră în incendiile de pădure din vara următoare. De-a lungul culmilor acoperite de zăpadă ale dealurilor se ridicau instalaţii eoliene înalte. Era greu de văzut dacă vreuna dintre elicele lor se învârtea. Unii dintre pilonii morişti lor de vânt stăteau înclinaţi. Alţii erau culcaţi pe o dungă. Ţin minte vremea când fermele eoliene reprezentau un lucru ce ţinea de viitor. Însă vântul avusese alte idei.

Când am pătruns, am făcut camionul să încetinească, am trecut peste o porţiune acoperită cu iarbă ce obişnuia să fie cândva un teren de golf şi un petic înconjurat de ziduri care slujeşte încă drept cimitir. În jurul laturii unui deal, până aproape de satul propriu-zis. Cafeniul pietrelor funerare şi cenuşiul decoraţiunilor cu pietriş ale caselor vechi se amestecau cu culorile strălucitoare ale clădirilor noi. Albastre, roz, galbene, verzi. Sugerau mai curând nişte maşini decât clădiri. Din ele ieşeau tot felul de ţevi şi antene. Zidurile lor erau acoperite cu straturi groase, izolatoare. Acoperişurile abrupte ţâşneau în sus ca nişte pălării de vrăjitoare. Casele vechi erau acoperite de prelate care acumulau energia solară.

Hotelul era una dintre construcţiile vechi. Beton care se măcina, peticit cu straturi izolatoare. Acum nu mai arăta a hotel. Era mai degrabă o cafenea şi loc de oprire pentru alimentare şi luarea unei gustări. Două camioane de aprovizionare şi două sau trei maşini mici tocmai se alimentau, având cabluri roşii de curent şi furtunuri verzi de biocombustibil înfipte în coastele lor. În spatele plasticului gros al vitrinei principale, cafeneaua era aglomerată. Am parcat imediat după colţul clădirii - bateriile noastre de combustibil erau încă bine încărcate, iar rezervorul de biocombustibil era pe jumătate plin. Am intrat toţi trei tropăind. Ne-a întâmpinat aerul cald, mirosind a cafea şi a şuncă prăjită. Aproximativ doisprezece oameni stăteau în jurul meselor. Ca de obicei, toţi ne-au ţintuit cu privirile. Costumele astea de culoare galbenă pe care scrie AUTOSTRADĂ atât pe faţă, cât şi pe spate atrag atenţia oricui. Te dau de gol oriunde ai fi. Tocmai îmi lăsam pe spate gluga şi trăgeam fermoarul din faţă când am auzit şi prima remarcă răutăcioasă. Unul dintre indivizii ale căror camioane erau reîncărcate afară - am văzut asta după jacheta Tesco de pe spătarul scaunului - s-a aplecat şi i-a spus unui şofer de la Federal Express cu care împărţea masa:

– Întârziaţi. Prea proşti ca să se înroleze.

Venind de la un camionagiu, replica aceea era cam exagerată. Am ignorat-o. Nu i-am răspuns cu: „Camionagii. Prea fricoşi ca să lupte.” M-am mulţumit să mă îndrept spre tejghea, unde am comandat o cană cu cafea şi şase sendvişuri cu şuncă.

Din păcate, era destul de adevărat. Meseria de camionagiu este una deosebită. Asta înseamnă că dacă eşti şofer de camion poţi scăpa de recrutare. Însă camionagiul avea dreptate de la un cap la celălalt. Cu excepţia că noi *suntem* recrutaţi. Doar că nu pentru armată. Armata are nevoie de oameni care pot mânui arme şi dispozitive sofisticate din punct de vedere tehnic. La fel ca industriile civile, treaba aceea cu Carbon Glen. Oameni care au fost buni la şcoală. Restul - cei care nu pot sau sunt mediocri ca soldaţi ori ca lucrători specialişti în tehnologie - sunt măturaţi

spre autostradă. În zilele noastre nu ai posibilitatea de a intra în şomaj ori de a te da bolnav. „Să spuneţi ca mine, da, ori vă ia autostrada”, după cum obişnuia să afirme prim-ministrul.

Sigur, nimeni nu mai construieşte acum drumuri şi şosele. Vechiul Minister al Autostrăzilor a preluat toate lucrările publice. Una dintre acestea a fost izolarea termică. Conductele cu probleme au reprezentat prima intervenţie de urgenţă. Vara trecută, înainte de Marele îngheţ, a fost necesară efectuarea multor lucrări de izolaţii. Tocmai de aceea toţi cei care lucrăm la autostradă suntem numiţi întârziaţi. Ei, bine, asta pe de o parte. Pe de altă parte, termenul de „întârziat” a devenit un soi de înjurătură faţă de oameni ca noi. A devenit un soi de modă imediat după ce a ieşit din uz cel de „huligan”.

Asta nu mă deranjează defel. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu un „întârziat”. Asta se întâmpla când pe stradă, după colţ, se instalau ţevi noi de alimentare cu apă. Eu şi banda mea eram mardeiaşi. Nu eram chiar atât de răi pe cât susţineau oamenii. De acord, într-o noapte, am spart toate geamurile unui excavator JCB. Dar socoteam că oamenii care instalau ţevile erau grozavi. Purtau căşti galbene din plastic şi veste de plastic de un galben-deschis şi cizme înalte de cauciuc, înnoroite. Arătau tare. Arătau cam aşa cum voiam să fim şi noi când vom creşte mari. Ca ei şi ca piloţii de pe avioanele de luptă şi ca personajele din filmul *Marele furt de maşini*. Şi, ia gândiţi-vă. Trebuie să termini universitatea ca să ajungi pilot de luptă. Doi dintre amicii mei au murit doi ani mai târziu în timp ce puneau în practică marele furt de automobile. Întoarcerile cu ajutorul frânei de mână trase nu prea ies ca lumea pe drumurile de ţară. Ciudată chestie.

În fine.

În afara camionagiilor, ceilalţi indivizi care ne-au măsurat din ochi erau localnici. Cinci băştinaşi şi cinci nou sosiţi în acele locuri. Băştinaşii erau suspicioşi, ca de obicei. Ne-au aruncat priviri suficient de lungi cât să-şi dea seama că noi nu aveam de gând să-i atacăm. Apoi şi-au întors ochii de la noi. Spinările lor erau la fel de ospitaliere ca acelea ale unor arici strânşi ghem.

Patru dintre colonişti stăteau ceva mai relaxaţi în jurul unei alte mese. Două perechi, am bănuit eu. Accent englezesc, ori poate scoţian mai spălat...

– ...Aşadar, Malcolm şi-a vândut apartamentul din New Town şi a cumpărat...

O pauză neaşteptată. S-au uitat la noi, iar apoi ne-au măsurat cu superioritate. La baza nasului fiecăruia se vedea câte o virgulă neagră, precum jumătatea inferioară a unei rame de ochelari. Asta era ultima găselniţă a celor de la Carbon Glen. Se părea că mutrele noastre nu figurau nicăieri online ca fiind acelea ale unor tipi răi, pentru că oamenii au ridicat privirile şi au continuat să discute.

– ...un funcţionar internaţional, care lucrează la Organizaţia Mondială a Muncii, şi ea este foarte îngrijorată...

Chestia asta cu verificarea noastră reprezenta o insultă la fel de mare ca aceea proferată de camionagiu. O simplă privire la mutrele *lor* mi-a sugerat că acei oameni suferiseră tratamentul *Reversibil*. Asta ar trebui să dea ceasul înapoi, dar nu se întâmplă aşa. Nu chiar. Netezeşte pielea şi

mai întinde muşchii. Mai ajută şi oasele şi încheieturile, din câte mi s-a spus. Însă în niciun caz nu poate şterge definitiv semnele îmbătrânirii. Aşa ceva este ilegal în Scoţia, pentru că îţi afectează genele într-un fel sau altul. Există legi care interzic modificările genetice de anvergură, ce Dumnezeu. *Oamenii* care se opun modificărilor genetice sunt tot mai numeroşi. Însă puţinii poliţişti care există în Highlands sunt prea ocupaţi - ori au prea mult bun-simţ - ca să-i depisteze pe cei ce sunt numiţi Franken-oameni. Iar zona geme de asemenea specimene.

Femeia de la tejghea, o localnică lată în şolduri, care sigur nu beneficiase de tratamentul Reversibil, continua să vâre felii de şuncă în rulouri atât de proaspete, că am simţit mirosul lor, când am observat un al cincilea colonist care ne verifica.

Era o femeie, iar ea era cât se putea de ursuză. Avea părul strâns în codiţe încâlcite. Nu arăta rău la faţă, pe care şi-o clătise cu apă în ultimele două zile. Atârnată pe spătarul scaunului ei, se vedea o jachetă din piele. În acele momente, era îmbrăcată cu un pulover de lână, fără nici-o formă. Picioare lungi, în nişte pantaloni din tweed. Labele picioarelor vârâte în ghete cu catarame, proptite pe un scaun din plastic. Stătea la o masă mică, singură, în apropiere de fereastra care dădea roată unei părţi a tejghelei. Avea în faţă un ceainic alb şi o ceaşcă de ceai verde. Alături de acestea, pe masă, se vedea un maldăr de copii ale unor pagini de ziar apărute în acea zi.

Femeia ne-a măsurat din cap până în picioare cu un aer lenevos, apoi şi-a îndreptat din nou privirea spre hârtiile ei. După ce ne-am aşezat la masa liberă de lângă ea, femeia nu ne-a mai acordat deloc atenţie. Şi-a coborât picioarele de pe scaun şi s-a aplecat în faţă, către paginile tipărite. Am reuşit să îi percep mirosul. Am simţit o adiere de sudoare, lână şi ceva ce amintea de ceai.

Mi-am terminat sendvişul cu şuncă şi am început să beau a doua ceaşcă de cafea. Mă jucam cu proiectilul de arbaletă, răsucindu-l între degete. Discutam despre treaba pe care trebuia să o facem în acea zi, când am simţit privirea cuiva pe ceafă. M-am întors şi am văzut-o pe femeiuşcă uitându-se concentrată la mine, apoi spre mâinile mele. Ba nu, se uita chiar la ceea ce frământam în mâini. Apoi şi-a mutat privirea în altă parte. Şi-a pus jacheta cu câteva numere mai mare, şi-a luat geanta mare de umăr, s-a ridicat şi a ieşit din cafenea.

IV. AILISS

– Frumos fund, a zis Euan.

– Gata, băieţi, am spus eu, după ce am urmărit-o cum iese, ar cam fi vremea să îi urmăm exemplul.

– Dar nu putem păşi la fel, a replicat Euan, dându-se din nou la mine.

Am dat aprobator din cap, ca să îi confirm că eram chit. Euan începuse deja să-şi ruleze ţigara. Şi-a plimbat limba încoace şi încolo peste zona de lipire. Merita urmărit.

– Gata, mişcă-ţi fundul, i-am spus. Poţi merge ca veghetor, om de pază. Şi poţi fuma cât pofteşti.

Nu eram convins că asta îmi convenea.

Şi, în timp ce înaintam pe stradă, am văzut-o pe fata din cafenea mergând încet pe marginea drumului. Geanta Tesco o apăsa într-o parte. Am încetinit camionul şi am coborât geamul de la cabină.

– Vrei să te ducem până undeva?

Fata a deschis gura şi a spus ceva. Din colţul ochiului am văzut două forme înaintând, întunecate şi ascuţite ca nişte săbii ninja. Imediat ce mi-am rotit capul ca să le urmăresc, le-am văzut plutind pe deasupra braţului de mare la aproximativ douăzeci de metri înălţime. Sunetul avioanelor de vânătoare a bubuit pe deasupra noastră la un moment după ce acestea dispăruseră.

– Poftim? am făcut eu.

– Te-am întrebat unde mergi.

– Spre Strathcarron, i-am răspuns.

– Bine, a zis ea.

A traversat şoseaua şi a trecut prin faţa camionului. Murdo i-a deschis portiera şi s-a mutat, îngrămădindu-se pe locul din mijloc al banchetei. Fata a urcat şi s-a aşezat. Şi-a lăsat geanta jos, între ghete, şi a trântit portiera. Când s-a întors cu un zâmbet pe faţă şi cu o expresie de mulţumire, părul ei a fluturat, iar eu am reuşit să văd că nu avea un telefon fixat la ureche.

Am lăsat volanta motorului să mai muşte o dată şi am eliberat frâna. Apoi am alunecat afară din sat. Am aruncat o privire în lateral.

– Cum te cheamă? am întrebat-o.

– Ailiss, mi-a răspuns, privind înainte şi în jur, ca un copil aflat la etajul superior al unui autobuz.

– Pe mine mă cheamă Jase, am spus. Iar el este Murdo.

– Nu sunteţi din locurile astea, a zis ea.

Mi-am dat seama că ea era din acele locuri. Accentul ei semăna puţin cu acela al lui Euan.

– Sunt din Glasgow, am zis eu. Murdo e din Stornoway.

– Oamenii autostrăzii vin din toate părţile, ne-a prevenit Murdo. Nici tu nu arăţi ca o localnică.

– M-am născut în Strome, a spus ea. Şi a împuns cu degetul mare peste umăr. La opt kilometri în josul şoselei.

– O colonistă albă la a doua generaţie, a zis Murdo.

– Ştii cam multe despre mine, nu crezi? a spus ea.

– Mi se întâmplă, i-a răspuns Murdo. Tu ai...

Mi-am dat seama ce avea să spună în clipa următoare. M-am bucurat că eram suficient de aproape ca să îl îmboldesc binişor cu cotul în coaste.

– Ce e? a făcut el.

– Nu o sâcâi pe domnişoară, am zis eu.

– Făceam doar conversaţie cu ea.

– Bine, dar procedează altfel, am spus eu, rămânând cu ochii aţintiţi asupra şoselei. Ailiss, îmi pare rău de toate astea.

Ea a făcut un semn nepăsător cu mâna.

– Nici-o problemă. S-a întors spre Murdo. Ai dreptate, părinţii mei erau din sud. Erau nişte oameni foarte obişnuiţi, strângeau răşină de pin pentru aromaterapie...

Şi a continuat o vreme pe această temă.

Însă eu am văzut unde a dus mâna în timp ce vorbea, poate fără să-şi dea seama ce făcea. Mâna i-a mers spre genunchi, apoi s-a furişat spre partea de sus a ghetei.

– Stau dincolo de Strathcarron, a spus ea când eu am încetinit la intersecţia cu drumul secundar.

– Foarte bine, am spus. O să te lăsăm la şantier. De acolo, va trebui să mergi pe jos sau să aştepţi altă ocazie.

– O să merg pe jos, a zis ea.

– Înseamnă că nu e departe, da? a zis Murdo, încă iscodind-o.

– Nu e deloc departe, i-a răspuns ea. Undeva dincolo de Strathcarron.

Ei, eu ştiu cu certitudine că dincolo de Strathcarron nu există nimic. Nici la Strathcarron nu e nimic, în afara fostei gări, a câtorva case părăsite şi a ruinelor unui restaurant. Iar pe dealurile din spate nu există decât pustiul. Era la fel chiar şi înainte de îngheţ. Nu sunt nici oameni între acel loc şi Kintail. Şi, fiindcă veni vorba, nici animale. Ţi-ar fi greu să găseşti până şi oi moarte cât să hrăneşti o cioară.

Mi-am ţinut gura în legătură cu toate astea, şi m-am uitat insistent la Murdo, sugerându-i să procedeze la fel.

Am traversat podul peste Carron şi am oprit puţin înainte de capătul drumului ce ducea la şantier, la două sau trei sute de metri depărtare de fosta gară.

– Mulţumesc, a spus Ailiss.

A sărit din cabină, şi-a tras geanta după ea, a fluturat mâna drept salut şi, după ce a închis portiera, a pornit pe drum. Capătul braţului de mare era în dreapta ei, iar şantierul, în stânga. Nu s-a uitat nici într-o parte, nici în cealaltă, dar nici în urmă.

– Ei, bravo, a spus Euan când a coborât din postul de observaţie pe scara camionului, uite o fată care nu se teme de bandiţi.

Eu şi Murdo am râs.

– Ce e? s-a mirat Euan.

Mi-a întins puşca pe geamul cabinei. Am prins-o în rastelul din spatele banchetei.

– E înarmată, am spus eu. Cel puţin cu şiş, dar poate că avea şi pistol. Şi locuieşte pe dealuri, dincolo de Strathcarron. Am făcut semn către lanţul de dealuri din faţa noastră.

– Şi în geanta aceea nu avea hrană, a spus Murdo, decât nişte zahăr şi un pachet de biscuiţi. Era plină cu alte chestii, baterii şi dezinfectante.

– Şi ce înseamnă asta? a întrebat Euan.

Am repornit motorul, am întors pe podeţul acoperit de pământ şi am pornit spre şantier. Când agentul de pază a fluturat un scanner spre noi, am aruncat o privire pe drum ca să văd dacă venea vreo maşină. Nu era niciuna. Fata ajunsese deja la două sute de metri depărtare, şi mergea iute.

– E bandit, am spus eu.

V. LUCRUL PE ŞANTIER

Adusesem cu noi un excavator Caterpillar, care se afla în bena camionului. Coborârea lui a fost anevoioasă. Cu mănuşile noastre groase ne-a venit greu să manevrăm lanţurile, dar erau prea reci ca să le atingem

cu degetele goale. Lacătele masive şi brăţările erau îngheţate bocnă. A trebuit să le batem îndelung cu un ciocan ca să le slăbim. Rampele de coborâre înţepeniseră. Am fost nevoiţi să topim gheaţa de pe ele cu o lampă cu gaz, după care Euan a condus excavatorul până pe sol. Tocmai trecuse cu şenilele dincolo de marginea platformei şi înainta foarte încet, aşteptând ca maşinăria să se încline pe panta rampelor, când am văzut un nor negru spre vest. Departe, în josul braţului de mare. Până când excavatorul a ajuns pe sol, Lochcarron nu se mai vedea.

Am privit în jur. Era ciudat să stai scăldat în razele puternice ale soarelui şi să vezi norul acela înaintând ca un zid. Pe toată întinderea şantierului - erau cam douăzeci de oameni care lucrau acolo - lumea răcnea, trăgând prelate peste echipamente, oprind aparatura şi fugind să-şi caute adăpost. Doar agenţii de pază şi-au păstrat calmul. Armurile lor erau prea rezistente ca să sufere din cauza unei furtuni.

– E vremea s-o ştergem, băieţi, am zis eu.

Euan a sărit din cabina excavatorului şi a încuiat portiera. Murdo şi-a tras gluga pufoaicei peste cap şi s-a îndreptat spre cel mai apropiat hangar. Pe rând, am ridicat cu greutate cele două scânduri ale rampei până în bena camionului şi am ridicat oblonul, după care l-am asigurat cu bolţuri.

Am auzit un şuierat venind dinspre marea aflată la aproape două sute de metri depărtare.

Am alergat după Euan către uşa în dreptul căreia Murdo stătea între alţi oameni, privind dincolo de noi şi făcând semne cu mâna. Chemându-ne, îndemnându-ne să ne grăbim. O rafală de vânt ne-a împins ca o mână gigantică lăsată pe spinările noastre. Şuieratul a devenit un muget bubuitor. Am reuşit să pătrundem la adăpost când grindina de mărimea mingilor de golf a început să lovească asfaltul. Bilele de gheaţă se izbeau atât de tare de sol încât se sfărâmau. Am simţit o arsură pe faţă şi mi-am acoperit ochii. Ne-am retras cu toţii mai în interior, lipindu-ne de maşini, scule şi colaci de ţeava.

Vreme de zece minute s-a instalat un întuneric dens ca noaptea. Treptat, pământul din faţa noastră a devenit alb. Grindina bubuia pe acoperiş. Vedeam cum cristalele ricoşau din ferestrele laterale ale depoului, şi m-am întrebat cum de nu plesneau. Apoi m-am gândit că probabil erau făcute din geam călit, la fel ca şi parbrizul camionului şi geamurile de la cabina excavatorului. Asta m-a trimis cu gândul la altceva, dar nu am reuşit să identific precis acest ceva. În zgomotul acela abia dacă reuşeai să gândeşti limpede.

Apoi, ploaia cu grindină a încetat la fel de brusc precum începuse. Cerul a rămas acoperit, şi vântul bătea cu putere, însă valul de ploaie urcase pe valea îngustă. Am mers afară, iar bucăţile de gheaţă au scrâşnit sub tălpile ghetelor noastre.

– Chiar avea nevoie pământul de aşa ceva, a spus Euan.

– Da, asta o să facă bine la recoltă, a zis Murdo.

– Da, adevărat, însămânţările de primăvară au nevoie de apă, am spus eu.

Am continuat discuţia asta de fermieri până când a încetat să mai fie distractivă. Asta nu a durat mult.

Am pornit în frunte şi ne-am îndreptat spre domul galben unde se afla biroul de şantier. Când am intrat tropăind, o fetişcană localnică s-a uitat la noi dinapoia mesei ei de lucru.

– Inginerul de şantier? am întrebat eu.

– Se întoarce imediat, a zis ea.

– Bine, am spus.

Degetele ei se mişcau pe tastatură, însă urmărea ştirile. Acestea se derulau pe un ecran fixat pe perete, alături de un calendar. Martie era o fată în pielea goală stând pe o stâncă udă, într-un loc unde era cald. Aprilie era pesemne o fată fierbinte şezând pe o stâncă dezgolită, într-un loc umed. Pe ecran, ştirea de senzaţie era că un oraş siberian se scufundase doi metri într-o singură noapte. Acolo se topesc toate, iar noi îngheţăm. Copii ruşi, purtând uniforme militare, ajutau oamenii să urce în camioane lungi, cu roţi mari şi late. Restul ştirilor erau cele obişnuite. Camion-capcană în Teheran. O ambuscadă la Kabul.

– Bodach a cam avut de lucru, a spus Euan.

Bodach - bătrânul - este numele dat de localnici lui Osama bin Laden. Nimeni nu ştie dacă mai trăieşte sau nu. Poate că se bucură de tratamentul Reversibil, dar nu desfăşoară o activitate sănătoasă. Filmuleţele în care manifestă o bucurie răutăcioasă încă apar când şi când. Dar asta nu dovedeşte nimic. Ai putea spune acelaşi lucru şi despre Mick Jagger.

Un bărbat în costum şi purtând cizme de cauciuc a intrat grăbit, având aspectul cuiva care tocmai a fost plecat să urineze. Cureaua era mai strânsă cu o gaură decât ar fi trebuit peste burta lui mare, iar părul rărit stătea lipit de ţeastă după cei peste douăzeci de ani în care purtase cască de protecţie. Avea obrajii îmbujoraţi, sprâncene nisipii şi ochi albaştri foarte pătrunzători.

– Liam Morrison, a zis el şi ne-a întins mâna.

– Am adus excavatorul, am spus eu, după ce ne-am prezentat.

– Bine, a încuviinţat. S-a dus până la birou şi a ridicat o filă. Planul, Kelly?

– E pe aici, pe undeva, a zis ea. L-am găsit.

Lângă peretele curbat a bâzâit o imprimantă. Kelly s-a ridicat şi a revenit cu un metru de hârtie. Liam s-a uitat în jur, căutând un loc pe care să îl desfăşoare, apoi l-a ridicat, lipindu-l de perete.

– Asta e linia şanţului. Este marcată deja pe sol. De la râu până la gară. Stâlpi galbeni şi sârmă verde, să nu uitaţi. Cea roşie este pentru conducta de canalizare.

Ne-am uitat la desen şi ne-am vârât bine în cap cele spuse de el.

– Bun, am încheiat eu.

– Mai bine luaţi desenul, ne-a sfătuit Liam. Să nu-l udaţi.

Am izbucnit cu toţii în râs, iar Liam a dat din cap, după care am ieşit.

– Auzi, să nu-l udăm, a mormăit Euan.

– După ce a făcut pipi... am spus eu. Dar ca şef e politicos.

– Şi-a permis şi el o glumă nevinovată, a spus Murdo.

Lipsa de apă era ceea ce ne adusese în acel loc. Furtuna însoţită de grindină era modalitatea obişnuită în care apa cădea din cer prin această zonă. Şi nici asta nu e în cantităţi prea mari, nici nu plouă, nici nu ninge prea mult. Când cade, ploaia vine în rafale grele care se transformă în viituri. Zăpada care cade, atât cât cade, se depune pe culmile dealurilor şi

nu se topeşte suficient de repede. Zona Highlands suferă de secetă. De aceea hidrocentralele care au ţinut luminile aprinse pe vremuri nu primesc suficientă apă pentru a funcţiona. Energia eoliană s-a dovedit a fi o iluzie, deoarece vremea a cam luat-o razna. Fie este perfect calmă, astfel că elicele nu se rotesc deloc, fie este atât de furtunoasă, încât pilonii sunt doborâţi la pământ.

Şi iată-ne urcând în cabina excavatorului şi pregătindu-ne să săpăm un şanţ prin care să poată trece un cablu. Un capăt al cablului era înfăşurat pe malul râului Carron. Restul lui mergea de-a lungul albiei râului şi traversa zona de maree şi fundul braţului de mare. Adică de la noua centrală nucleară de pe o insulă micuţă, situată între gura braţului de mare Carron şi insula Skye. Insuliţa se numeşte Eilean Mor, ceea ce înseamnă Insula Mare. Centrala electrică a fost construită acolo pentru că insula este nelocuită, astfel că nu are cine să se plângă, dar şi pentru că este uşor de asigurat paza. În îngusta strâmtoare Skye, există suficienţi militari şi destul armament să-l sperii chiar şi pe Bodach.

Prima parte a sarcinii noastre este de a săpa un şanţ de la Carron până în spatele gării. Calea ferată era o rută gata realizată, care traversa ţinutul până la Loch Luichart. La Loch Luichart, cam la douăzeci de kilometri în interiorul continentului, era una dintre centralele hidroelectrice uscate despre care vă spuneam. Cineva a decis că acesta trebuia să fie locul pe unde să se transmită energia în reţea. Poseda toate echipamentele necesare, dar stăteau nefolosite.

Trenurile nu mai circulă pe linia Kyle - sunt prea multe alunecări de teren - astfel că şinele erau libere pentru transportul echipamentului greu. Acesta urma să vină dintr-o zi în alta de la Inverness. Apoi, va porni încet înapoi, săpând un şanţ de-a lungul căii ferate în timp ce se retrage. Acelaşi procedeu ingenios se va folosi pentru aşezarea cablului. Noi nu trebuia decât să mergem fără grabă din urmă, să acoperim la loc şanţul şi să aşezăm plăci de protecţie prefabricate din beton pe porţiunile unde cablul trebuia să traverseze zone stâncoase.

Totul era cât se putea de clar. Însă mai întâi trebuia să săpăm şanţul pe o distanţă de două sute de metri, într-un sol care era pe cale să îngheţe, devenind tare ca piatra. Avea să ajungă teren permanent îngheţat în curând. Iar după aceea, teren mlăştinos, dacă Alaska şi Siberia puteau fi luate drept modele. Însă aceasta avea să fie o problemă abia peste ceva vreme..

Liam Morrison îşi făcuse treaba cu teodolitul şi cu instrumentul de trasare cu laser. Cei doi asistenţi ai lui (mi-am dat seama de asta după numele de pe desen) îşi făcuseră şi ei treaba cu jaloane şi sârmă. Linia pe care o trasaseră şi care trebuia urmată de şanţ se întindea de la malul stâng al râului Carron până la est de gară. Simplu.

Singurele instrucţiuni primite erau să săpăm până la adâncimea de un metru pe tot parcursul. După ce Murdo a manevrat excavatorul spre malul râului, am aliniat maşina şi eram pregătiţi să ne apucăm de treabă. Doar un semnal, şi gata.

Nici nu se putea ceva mai simplu.

VI. BILEŢELE DE AMENINŢARE

Maşinăria noastră era atât de nouă, încât se vedea că vopseaua galbenă şi neagră încă nu apucase să se prăfuiască. Era un model nou şi perfecţionat. Avea un troliu mare cu lanţ. La cupa de săpat avea anexată şi o foreză. Alături de foreză exista şi duza unei suflante de aer cald, alimentată de la motor, pentru înmuierea solului îngheţat.

Şi atunci, eu ce căutam în şanţ cu un târnăcop, o lopată şi răngi? De ce făcusem doar cincizeci de metri spre sfârşitul celei de-a doua zile de la sosire?

Am pus aceste întrebări pe un ton nu tocmai politicos.

– Trăim în Era Glaciară, omule, mi-a explicat Euan, proptindu-se în coada lopeţii, ţinând un lanţ, fumând o ţigară şi dând sfaturi de sus. Când s-au retras, gheţarii au lăsat în urma lor o sumedenie de bolovani.

– În ritmul ăsta, am spus eu, vârând un capăt al răngii sub unul dintre numiţii bolovani, vor fi tot aici când se întorc gheţarii.

– Atunci nu mai avem mult de aşteptat, a spus Murdo, dinapoia manetelor de comandă din cabina excavatorului.

– Mai bine mi-ai da cablurile flexibile, am zis eu.

Cu un zuruit, Euan a azvârlit cablul în jos. La capătul lui se găsea un mănunchi din cabluri confecţionate din nu ştiu ce carbon ciudat şi special. Acelea erau flexibilele. Dacă întindeai două dintre aceste cabluri, le înfăşurai în jurul vreunui obiect, apoi împreunai capetele, acestea se răsuceau ca nişte şerpi şi formau un nod. Aceasta era rezolvarea pentru problemele pe care le întâmpinam în acele momente: bolovani prinşi în adâncime. (Dar şi cioturi de copaci, automobile îngropate şi altele asemenea.)

Necazul era că trebuia să creezi suficient spaţiu liber în jurul obstacolului, ca să le poţi înnoda. M-am opintit în rangă. Bolovanul s-a clintit câţiva centimetri. Solul care se dovedise dur chiar şi pentru freză pentru a fi sfărâmat s-a fărâmiţat brusc şi a alunecat în golul creat. Acesta s-a umplut complet. M-am opintit încă o dată. Ştiam că treaba putea fi dusă până la capăt. Deja reuşisem asta de vreo douăzeci de ori. Pe câmpia aceea, oamenii cultivaseră ovăz, cartofi şi napi vreme de sute de ani. Era de crezut că ei scăpaseră de toţi acei bolovani. Se părea că îi scoseseră doar de la adâncimea la care ajungea lama plugului, ceea ce însemna, nu un metru, şi nici măcar jumătate de metru.

– De ce nu săpaţi şanţul pe după bolovanii ăştia? întrebase Liam, mişcându-şi mâna ca să sugereze înaintarea sinuoasă a unui peşte.

– Păi, ştii ce vom descoperi dacă am proceda astfel?

– Alţi bolovani?

– Ai priceput bine.

– A, în fine. Continuaţi, domnilor.

Aşa se face că am continuat. La al doilea efort asupra răngii, am reuşit să urnesc din nou bolovanul. Am văzut spaţiul negru care a apărut sub el.

– Ajută-ne, am zis.

Euan şi-a părăsit postul de lucru şi a sărit în şanţ, după care a înfăşurat o pereche de cabluri flexibile în jurul bolovanului. Capetele se înnodau singure. În acelaşi timp, fâşii adezive minuscule ieşeau din cablu şi se

lipeau de piatră ca nişte fire de iederă. Am lăsat ranga să se aşeze la loc. Ne-am îndreptat de spate şi am privit la ea preţ de o clipă.

– Nu va ţine, am zis eu. E prea aproape de partea de sus.

Euan a întins încă cinci cabluri flexibile peste suprafaţa liberă, după care a tras de lanţ.

– Se vor lipi ca braţele unei caracatiţe de o mască de faţă, a susţinut el.

– Bine, atunci eu nu mai stau pe aici, am spus.

Ne-am chinuit să ieşim din şanţ, ne-am tras înapoi, ca să ne ferim de orice pericol, apoi i-am făcut semn lui Murdo că putea acţiona.

Troliul a scos un scheunat. Lanţul s-a întins. Tensiunea a crescut. Lanţul şi cablurile flexibile au ţâşnit prin aer ca nişte bice demente şi au plesnit când au lovit cabina excavatorului.

– Cam asta a fost treaba, a spus Euan. Mai facem o încercare?

Am privit împrejur. Soarele era în spatele Atlanticului. Spre răsărit, cerul roz decupa faţa unui uriaş de pe munte. Acela căruia localnicii îi spuneau Nasul lui Wellington.

– Hai să încheiem ziua de muncă aici, am propus eu.

Ne-am spălat, apoi am mâncat câte ceva la cantină. După aceea am reuşit să profităm de un „ia-mă, nene” din partea unui student irakian refugiat care lucra acolo şi ţinea tare mult să-şi facă prieteni. Slavă cerului pentru prezenţa unui musulman acolo. În fine, musulmani de treabă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ei nu au motive să se plângă dacă trebuie să şofeze de la vreun bar până acasă. Am oferit primul rând şi am comandat un suc de portocale pentru tânărul Farhad şi câte ceva jumi-juma pentru mine şi băieţi. Sticlele de whisky aveau pe ele etichete care arătau boala de ficat a acelei luni. Iar pe suporturile pentru paharele de bere erau prezentate o largă varietate de răni înregistrate în accidente de circulaţie. Barul fusese construit într-o seră. Ferestrele lui mari fuseseră acoperite de multă vreme cu spumă izolatoare. Asta arăta că proprietarii erau ori prea meschini, ori prea săraci pentru a dubla geamurile. De aceea lumina era gălbuie. Înăuntru se aflau în jur de douăzeci de persoane, obişnuitul amestec de localnici amatori de băutură şi de oaspeţi ceva mai puţin ameţiţi. Vreo două echipe de oameni de pe şantier. Mai toţi muncitorii care lucrau pe şantier preferau să bea în locurile de cazare. Nu am văzut niciun detector de fum conectat la cea mai apropiată secţie de poliţie, asta a fost prima constatare. O atmosferă bună din toate punctele de vedere, aşa se putea afirma. După prima noastră noapte petrecută acolo, oamenii încetaseră să se mai holbeze după noi. Cât am mers cu tava spre masa noastră, m-am uitat dur la ei.

– Cauţi pe cineva? m-a întrebat Euan.

– Îi duce dorul banditei lui, a spus Murdo.

Era adevărat, însă am respins ideea. Descoperisem că Ailiss mă obseda de câteva zile. Stătusem cu ochii în patru, dar nu o zărisem nici pe şosea, nici în sat.

– Voiam să-ţi pun o întrebare, a spus Euan. De ce ai zis că este bandită?

Farhad s-a arătat îngrijorat.

– Aveţi bandiţi prin zonă?

– Doar câţiva rebeli pe dealuri, a spus Murdo.

– Nu-l induceţi în eroare pe băiat, am zis eu, apoi m-am întors spre Farhad. Nu seamănă cu teroriştii kurzi sau cu ce mai ştii tu. Aici vorbim de

grupuri restrânse de tineri care trăiesc sus pe munte. Se autodenumesc colonişti ai noului secol. Unii dintre ei se ocupă de furturi, dar mărunte. Rareori se întâmplă ca ei să surprindă vreun camion de aprovizionare pe un drum nu prea circulat. Tocmai de aceea sunt numiţi bandiţi.

– Dar de ce fac aşa ceva? a întrebat Farhad.

Am ridicat din umeri.

– Ca să facă rost de mâncare.

– Nu, voiam să ştiu de ce trăiesc în munţi.

– Ca să scape de... am făcut un gest larg - de toate astea.

Nu ştiam precis ce voiam să sugerez şi nici spre ce făcusem semn cu mâna. Era vorba de anunţurile de avertizare, de detectoarele de fum şi de camerele cu circuit închis. Ori mă referam la localnicii care beau la greu, dar şi la nou-veniţii cu atitudini degajate. Ori poate făceam referire la televizorul care clipea undeva şi la aerul apăsător din acel loc, mirosind a sudoare, parfumuri ieftine, mâncare şi băutură. La lumina gălbuie şi la ferestrele acoperite cu pături. La toate astea şi la marele rahat care spunea că noi suntem nişte „întârziaţi”.

Farhad s-a arătat totuşi nelămurit.

– E vorba de imoralitate?

– Da, de asta este vorba, a spus Murdo. De imoralitate şi de beţie.

La ora închiderii, am păşit afară, în noaptea întunecată, luminată doar de cerul plin de stele. Acestea nu erau concurate aici de luminile publice. Dinspre dealurile de la sud, peste braţul de mare, a răsărit o scânteiere care a urcat cu repeziciune pe cer. Ajunsă aproape deasupra capetelor noastre, s-a iluminat orbitor preţ de o secundă sau două, apoi s-a stins.

– Ce a fost asta? am întrebat eu.

– Staţia Spaţială, a zis Murdo.

– Dar a fost abandonată, am spus.

– Da, a confirmat Murdo, dar a rămas acolo.

– Înainte de război, chinezii au trimis oameni pe Marte, a spus Euan.

– Doi bărbaţi şi o femeie, a zis Farhad, deschizând uşa furgonetei.

– Poate că au rămas acolo, a spus Murdo.

– Mda, am zis eu. Cu un letcon şi o maşină de cusut. Ca să facă mărfuri pe care să ni le vândă după război.

– După război, a spus Euan batjocoritor.

– În copilărie, a zis Murdo, i-am auzit pe mulţi vorbind aşa.

Când ne-am întors pe şantier, m-am oprit la computer şi am făcut cerere pentru o zi liberă. Nu avea să se întâmple nimic până duminică, de aceea voiam să hoinăresc.

VII. DEALURILE ÎNTUNECATE

Şantierul a fost tăcut duminică, deşi am îndoieli că s-au dus mulţi oameni la biserică. Dimineaţa, când am ieşit pe poartă, vremea era frumoasă şi rece. Cer albastru, la fel şi apa braţului de mare. Un calm plat. Prin cap se fugăreau un vers sau două dintr-un vechi cântec de-al tatei: *Du-mă înapoi spre dealurile întunecate*, *dealurile întunecate din*...

Dealurile întunecate din Lochcarron. A, da.

Degetele mele se jucau cu săgeata de arbaletă, aflată încă în adâncul buzunarului de la hanorac, scoţând clinchete când se lovea de nişte

mărunţiş şi un briceag. O pisică a pufăit spre mine de la fereastra goală a vechii gări, iar asta m-a făcut să tresar. Dincolo de toate celelalte mirosuri emanate de ruine - cenuşă umedă, urină de motan, mucegai şi bălării - persista o adiere vagă de dezinfectant. Lăsată de folosirea unui produs, Jeyes Fluid, care pătrunsese bine în scândurile podelei. Asta mi-a adus aminte de coridoarele şcolii şi de birourile autostrăzii.

Am traversat şinele ruginite şi am găsit o poartă căzută între stâlpii de gard deplasaţi din loc. O cărare acoperită de buruieni ducea spre dealuri. Am urmat-o. M-am bucurat că aveam ghete înalte. Iarba ascundea pietre alunecoase care mi-ar fi putut provoca o entorsă fără nici-o problemă dacă aş fi călcat prost. Pe pantele de la poale am văzut câţiva iepuri şi, ici şi colo, câte o turmă de oi care se sălbăticiseră. Aceste oi sălbatice arătau iuţi şi fioroase, având blana lungă şi picioare asemenea. Nu arătau nicidecum a oi de fermă. Evoluţia există, dom'le, indiferent ce ar spune yankeii. Fiecare turmă era păzită de un berbec cu faţa neagră şi ochi gălbui, care nu mă scăpa din ochi cât treceam prin dreptul oilor. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost urmărit de satana.

Când şi când, mă uitam înapoi, ca să admir peisajul. După o vreme, curbura dealului a ascuns braţul de mare. Ajunsesem deasupra liniei zăpezii, într-o lume în care predominau negrul şi albul. Gheaţă, zăpadă veche şi teren pârjolit. Doar unele locuri aveau culoare. Licheni oranj pe pietre, ca nişte vopsea împrăştiată. Câteva mlădiţe verzi pe o porţiune caldă, care beneficia de soare mai toată ziua, unde apa picura din ţurţuri pe smocurile cafenii de iarbă moartă.

Pe la ora zece am trecut pe lângă două lacuri minuscule, îngheţate, şi mergeam de-a lungul unei văi mici şi înguste. Dealurile mai înalte dominau orizontul din faţa mea. Locul acela se numea Pădurea Attadale. Ca mai toate locurile numite păduri din Highlands, nici acesta nu avea copaci. Nimic nu creşte mai înalt decât iarba neagră. Poteca fusese năpădită, devenind doar o dâră făcută probabil de oi. Dar la acea înălţime nu erau oi, şi drumul acela fusese călcat nu cu multă vreme în urmă. Iar asta însemna oameni. Se putea spune că eram pe calea cea bună.

Nu mă îngrijorau lupii sau urşii. De-a lungul văii ceva mai mari, aceştia puteau crea probleme, dar nu aici. În niciun caz în pustietatea aceea. Chiar dacă Attadale şi Glen Affric, aflată ceva mai la sud, se numărau printre locurile unde acele animale fuseseră readuse cu ani în urmă. Pe atunci, cam în acelaşi timp cu ideea energiei eoliene, acţiunea impresionase. Dar dăduse greş din acelaşi motiv. Schimbările climatice. Toată lumea crede că în Highlands sunt lupi, dar ei se află la sud, şi sunt o pacoste acolo. La Glasgow au ajuns să vieţuiască pe lângă pubelele de gunoi.

Am continuat să urc. După un timp, am început să descopăr indicii care confirmau că potecuţa aceea era făcută de oameni. Cum ar fi o scândură mânjită cu smoală, care reprezenta o treaptă pe pantă. Pietre stivuite într-o parte a potecii pentru a alcătui un zid scund, sau răspândite pe o distanţă de un metru sau doi, fiind plăcute sub tălpi.

Un firicel de fum păta cerul în faţa mea. Am adulmecat aerul şi am prins miros de lemn ars şi o substanţă chimică bizară.

Am urcat o pantă care dădea spre o adâncitură străjuită de un deal înalt şi povârnit. M-am oprit şi am privit cu mirare.

La fundul adânciturii era un lac îngheţat, lat de câţiva metri şi lung de aproape o sută de metri. De-a lungul lui se înşirau câteva clădiri scunde. Cea mai apropiată semăna cu o casă veche şi întunecată, cu ziduri construite din pietre, fără mortar. Peste acoperişul înclinat era aşezată o prelată ce înmagazina energia solară. Iar prelata era asigurată cu bolovani care atârnau legaţi de frânghii la colţuri. Fumul ieşea din hornul acelei case. Următoarea clădire era o seră lungă. Apoi încă o casă închisă la culoare, şi o altă seră. În spatele lor se vedeau câteva magazii, cu ziduri din piatră şi acoperişuri din pământ cu iarbă, şi acestea având prelate energetice. Alte asemenea prelate erau aşezate pe acoperişurile adăposturilor pentru păsări. Două capre slăbănoage erau legate undeva pe panta dealului şi păşteau.

Abia am apucat să văd toate acestea când am auzit un zbârnâit foarte rapid şi un declic puternic. Ceva s-a mişcat la marginea câmpului meu vizual şi m-am întors. Un puşti apăruse din spatele unui bolovan. Mă ţintea cu o arbaletă.

Am dus braţele în lateral, îndepărtându-le de corp.

– Lasă aia jos, am spus eu.

A continuat să ţină arma aţintită spre mine. Îi cam tremura mâna, dar nu îndeajuns ca să-l atac. A vârât mâna rămasă liberă în interiorul hanoracului - ceva încropit din blănuri şi materiale sintetice - şi a scos un fluier. A suflat cu putere în el. Ţiuitura mi-a răsunat în ureche chiar şi după ce s-a stins ecoul stârnit de dealuri.

– Să nu încerci vreo şmecherie, a zis el, străduindu-se să pară dur.

Asta nu a făcut ca glasul să-i sune mai puţin piţigăiat.

– Pentru asta aş putea să-ţi dau o săgeată de rezervă, am spus eu.

S-au auzit zgomote de uşi trântite şi din clădiri au apărut în goană câţiva oameni. Am surprins nişte mişcări bruşte pe panta dealului, doar nişte puncte negre care apăreau şi dispăreau.

Trei oameni au venit repede pe potecă şi s-au oprit în spatele băiatului. Doi tipi bărboşi şi Ailiss.

– Bună, Ailiss, am spus.

– Îl cunoşti pe individul ăsta? a întrebat-o bărbosul numărul unu.

Nu părea prea încântat.

– L-am cunoscut recent, a spus ea. Şi s-a încruntat spre mine. Jase?

– Eu sunt, am confirmat.

– E unul dintre „întârziaţi”, a spus ea.

– Ce te aduce aici? a întrebat bărbosul numărul doi. Avea accent britanic.

Am ridicat din umeri.

– Am ieşit la plimbare. Am zi liberă.

– Sabatul, a spus Ailiss, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva amuzant. Ei, bine. Nu-i nimic rău în asta.

– Vrei să-i zici puştiului să nu mai ţină arma îndreptată spre mine?

– Da, a spus ea. Bagă arma la loc, Nichol.

Puştiul s-a strâmbat, dar a ascultat-o. A coborât arbaleta şi i-a slăbit coarda.

– Nu faci bine, am zis. Nu-i poţi ameninţa pe toţi cei care se plimbă pe aici.

– Nu ameninţăm pe nimeni, a spus Ailiss. Asta, în mod obişnuit. Doar că acum suntem puţin cam agitaţi.

– Da, poţi s-o mai spui o dată, am zis. Nu aveam habar de ce oamenii aceia ar trebui să fie agitaţi. În fine, nu-mi place să fiu ameninţat.
– Am crezut că erai bandit, a spus Nichol. Ori zombie, refugiat sau soldat.
Bărbosul numărul unu a părut încurcat.
– Copiii învaţă tot felul de lucruri, a spus el.
– Vino în casă la un ceai, mi-a propus Ailiss.
Am bănuit că încercau să repare primirea atât de nefericită.
– Mulţumesc, am spus. Mi-ar prinde bine un ceai.
Puştiul a mers alături de mine pe potecă.
– Ce fel de nume e ăsta, Jase? a întrebat el.
– E o prescurtare.
– Poftim?
– Jason, am zis.
– Nu sună rău.
– E ca şi cum al doilea nume ţi-ar fi Mason.
– Jason Mason, Jason Mason, a intonat el.
– Nu aşa de tare, am zis.
– Cum îmi plăteşti tăcerea? a întrebat el fălos.
– Te-ai uitat prea mult la televizor, da?
– Nu mă uit la televizor, a spus el. Însă citesc mult.
Am scos săgeata de arbaletă din buzunar şi am fluturat-o în faţa lui.
– Dacă-ţi dau asta te linişteşti?
– Da, sigur.
I-am întins-o.
– Mulţumesc, a spus el. A ridicat-o în aer şi a pornit ţopăind şi strigând: Uite ce-am căpătat de la Jason Mason!
Copii.

VIII. LOCUL VERDE

Puştiul s-a întors şi a pornit sprinţar în susul pantei de unde apăruse, făcându-mi din mers un semn de salut cu capul. Cei doi bărbaţi şi Ailiss m-au condus spre uşa primei case. Am intrat aplecându-ne de mijloc, pentru că uşa era scundă. În vatră ardeau scânduri rupte şi alte resturi de lemne. Unele bucăţi aveau pe ele urme de vopsea sau de tencuială. Asta dădea acel miros de substanţe chimice. Însă focul era vesel şi pe plită se vedea un ceainic. Am preferat ceai negru şi tare, cu zahăr. Nu mi-a oferit nimeni vreo prăjiturică, şi nici n-am cerut. Bărboşii mi-au spus cum îi chema. Martin şi Angus. Am bănuit că depăşiseră douăzeci de ani şi m-am întrebat cum de nu fuseseră recrutaţi. Arătau şi păreau suficient de inteligenţi ca să intre în armată. Nu i-am întrebat nimic în privinţa asta. Becul care atârna din tavan nu ardea, astfel că toată lumina dinăuntru venea pe fereastră. Mobilierul era alcătuit din nişte fotolii deformate şi rupte şi o canapea deşelată, plus o servantă şi un dulap. Pe podea, covoare şi carpete stăteau în strat gros, iar altele erau bătute în cuie pe pereţi. Pe covoarele prinse pe pereţi se vedeau fotografii, extrase din ziare şi cărţi poştale. O mulţime de fotografii arătau ca şi cum ar fi fost imprimate de pe Net. Peisaje luxuriante, pline de verdeaţă - cum să spun, cam istorice. Copaci şi flori, păsări şi albine. De trei cuie bătute în perete erau agăţate trei arbalete, ceva mai sus o puşcă, apoi două puşti cu aer

comprimat. Cutii de metal cu proiectile şi săgeţi, dar şi o cutie cu cartuşe pe un raft. Cutia era cafenie şi ceruită şi capacul avea un desen ce sugera vechimea. Toate proveneau din perioada dinainte de interzicerea folosirii lor, am bănuit. Cu certitudine nu erau furate de la armurierii autostrăzii sau de la poliţişti.

Nu am zărit vreun televizor, aşa cum spusese şi copilul. Şi nici măcar Internet wireless. Însă de fiecare perete stăteau proptite maldăre de cărţi, pe hârtie. Puteai crede că făceau parte din sistemul de izolaţie termică.

O bucătărie ceva mai răcoroasă în partea din spate a casei. Ţevile de apă erau căptuşite cu bucăţi de covor sau cu sârmă. De chiuvetă stăteau rezemate un târnăcop ruginit, o lopată şi o sapă. Pe perete era aninată o seceră. Am arătat spre ea.

– La ce vă foloseşte asta?

Ailiss s-a uitat spre obiect.

– A, la seceră te refereai. A zâmbit. Va avea rostul ei. Vom avea din nou recolte. Ovăzul este rezistent. Am văzut o parcelă sau două cu ovăz sălbăticit pe drumul spre Ardaneaskan.

– Ailiss este optimistă, a spus bărbosul numărul unu, adică englezul. Părea iritat dintr-un anumit motiv. A ridicat din umeri. Am găsit-o, atâta tot. Ailiss crede că o va folosi cândva.

Ailiss i-a aruncat o privire ce sugera că mai găsise o utilizare pentru seceră. Însă după aceea, s-au uitat unul la altul, apoi la mine şi au surâs ca mormonii.

– Ailiss, faci tu pe gazda bună? a zis Angus, tipul care era scoţian. Eu şi Martin trebuie să ne întoarcem la treabă. Ne întâlnim la capătul celălalt.

– Pe curând, băieţi, a spus Ailiss.

Şi-au tras fermoarele hanoracelor şi glugile şi au ieşit pe uşă. Eu mi-am golit cana de ceai.

– Ei, şi acum, a început Ailiss, părând puţin stânjenită, să fac pe gazda bună, Jason Mason.

– Jase, am corectat-o eu.

– Cum vrei, a zis ea.

M-a scos afară pe uşa din dos. Spatele casei era săpat în coasta dealului. Aillis s-a întors spre stânga şi m-a condus de-a lungul unui şanţ zidit, prin dreptul unei afumători care mirosea a ceva ce nu era doar carne.

– Brânză de capră, m-a informat Aillis, când m-a văzut strâmbând din nas.

– Voi aţi construit toate astea? am întrebat-o.

Ea aruncat o privire în urmă.

– Doar serele. Nu şi casele. Când le-am găsit, ele aveau doar zidurile întregi, pricepi?

– Şi câţi locuiţi aici?

De data aceasta nu s-a mai uitat înapoi.

– Nu-ţi pot spune.

– Mi-ai spus deja.

Ea a râs. Fără nici-o explicaţie.

Însă mi-a arătat totul. În seră creşteau roşii şi alte legume, iar între şiruri erau verdeţuri aromatice. Apa picura din ţevi peste tot, încălzită de soare şi de energia solară. Existau chiar şi câţiva metri pătraţi de cartofi. Îngrăşământul venea de la iepurii şi caprele din adăposturile aflate în

spate. Alte feluri de carne - căprioară şi de oaie de la animalele sălbăticite - atârnau la rece în afumătoare sau se murau în butoaie cu sare. În cea de-a doua casă i-am cunoscut pe părinţii lui Nichol, care coseau pieile de animale cu aţă pescărească folosind o maşină de cusut cu pedală. Aceştia s-au mulţumit să ridice ochii spre noi, fără a spune prea multe. Cât am fost condus peste tot, am văzut probabil vreo alţi şase oameni venind dinspre dealuri sau îndreptându-se către ele, unii cu lemne, alţii aducând iepuri vânaţi. Aproape toţi, fără excepţie, nu au făcut altceva decât să se uite încruntaţi la mine.

– Cred că geamul acela călit v-a costat o avere, am spus când am ajuns în cea de-a doua seră.

– Am luat geamurile de la casele abandonate, a spus Aillis.

Aşa cum bănuisem de mult.

– Diamantele de tăiat sticla sunt lucruri folositoare, am spus. Iar casele părăsite reprezintă ascunzători utile.

– A, deci ai văzut asta?

– Da, pe drumul de la Dingwall. Cum aţi adus carnea până aici?

Ea a ridicat din umeri.

– Am împrumutat o maşină.

– Da, aţi împrumutat o maşină.

Nu am comentat.

– Nu, serios a fost împrumutată, a întărit ea. Am făcut asta cu alţi colonişti din Black Isle.

Stătea foarte aproape de mine, iar mirosul ei straniu şi sărat se amestecase cu acela de aer proaspăt emanat de pământ şi de plante.

– Aillis, am zis.

Ea a fost cât pe ce să-mi răspundă, când uşa s-a deschis, iar cei doi bărboşi, Martin şi Angus, au intrat în seră. Aillis a făcut brusc un pas înapoi şi a lovit cu şoldul un ghiveci cu o plantă. A mormăit ceva şi s-a întors să adune pământul şi să pună planta înapoi în vas. Martin şi Angus s-au rezemat de marginea unei mese din lemn.

– Ei, acum ai văzut ce avem aici, a spus Angus.

– Da, şi vă mulţumesc. Aveţi un loc frumos. Dar nu înţeleg de ce trăiţi astfel.

Angus s-a uitat în lateral, spre Martin. Ridicându-se, englezul masiv s-a aplecat puţin în faţă. Şi-a prins mâinile la spate, împingându-şi în acelaşi timp barba înainte.

– Supravieţuire, a spus el. Lumea se scufundă. Centura grânelor din America e bântuită de tornade. Gheaţa se topeşte în toate zonele unde obişnuia să dăinuiască, şi alte locuri, unde nu s-a cunoscut frigul, îngheaţă. Ţiţeiul e pe terminate, şi noi suntem amestecaţi într-un război care ar putea să devină nuclear dintr-o clipă în alta. Gheaţa din Groenlanda e cât pe ce să alunece în mare. Într-un fel sau altul, oraşele sunt sortite pieirii. Trăim aşa cum toată lumea va fi silită să o facă mai devreme sau mai târziu.

– Asta este o prostie nemăsurată, am spus eu.

– Poftim? s-a mirat el, părând puţin derutat.

– Vouă vă place să trăiţi astfel. N-am nimic cu asta. Dar nu vă amăgiţi că veţi supravieţui situaţiei ce ar putea să apară. Doar dacă sunteţi în stare

să ţeseţi singuri prelate solare şi să produceţi oţel pentru coardele arbaletelor voastre. Fără a mai vorbi de direcţia din care bate vântul.

Martin s-a uitat de parcă ar fi înţeles rostul vorbelor mele.

– La ce te referi?

Am arătat cu degetul.

– Bate dinspre vest. Şi ce se află la vest de aici? O centrală nucleară şi cel mai mare depozit de proiectile nucleare de când Rosyth a fost aruncată în aer. Dacă toate proiectilele acelea încep să explodeze, o să pieriţi laolaltă cu noi toţi, doar că voi o să dispăreţi primii.

– Ia stai puţin... a început Angus.

Martin a făcut un semn cu mâna.

– Nu mai avem ce discuta, a spus el. Cu oameni ca el este inutilă orice încercare.

– Foarte bine, am spus. Atunci o să plec. Vă mulţumesc pentru ceai. Ajuns în pragul uşii, m-am uitat peste umăr. Poate ne mai întâlnim în sat, Aillis.

– Poate, a zis ea şi s-a uitat în altă parte. La revedere.

IX. DUMINICĂ NOAPTEA

Eram la jumătatea drumului de coborâre când am primit un apel de la Murdo, care voia să ştie unde naiba eram. I-am spus că mă plimbam pe dealuri şi că acum coboram. El mi-a zis că nu eram întreg la minte. Eu i-am explicat că nu era mama mea, astfel că discuţia n-a mai continuat multă vreme. Însă restul coborârii mi-a făcut plăcere, şi am ajuns înapoi pe şantier cam pe la mijlocul amiezii. Am mâncat o plăcintă cu carne de porc şi am băut o cutie de bere. M-am dus apoi în camera mea din cabana „întârziaţilor”, mi-am dat jos ghetele şi m-am întins ca să prind un somn de sabat.

La ora şapte, în cantină eram doar o mână de oameni, printre care eu, Murdo, Farhad, secretara Kelly şi Liam, inginerul de şantier. Ne-am aşezat la aceeaşi masă cu mâncarea de cină, care fusese încălzită la microunde.

– Ţi-ai găsit femeia-bandit? m-a întrebat Murdo.

– Da, am răspuns. Au un locşor undeva sus, după Attadale.

– Ai făcut ceva progrese cu ea?

– Mai eram aici dacă progresam? am zis eu.

Murdo a râs.

Liam şi-a lăsat jos furculiţa şi m-a măsurat.

– Ce înseamnă treaba asta cu bandiţii?

– Nu sunt bandiţi, a spus Murdo, înainte ca eu să apuc a deschide gura. Sunt doar braconieri şi haimanale.

– Cu toate astea, a zis Liam, mai bine să ascultăm ce are Jase de spus despre asta.

Le-am vorbit despre aşezare, trecând peste momentele mai jenante.

– E îngrijorător, a spus el.

– Ce poate crea îngrijorare?

– O bandă înarmată care trăieşte atât de aproape de magistrala energetică? Asta nu vă îngrijorează?

– Hai să fim serioşi, am spus. Nu reprezintă o ameninţare pentru nimeni. Şi, oricum, există colonişti ai noului ev pretutindeni. De-a lungul văii, în primul rând.

Liam a dat aprobator din cap.

– Întocmai. Nu am fost luaţi în serios. Reprezintă un risc de securitate.

– Ba nu! i-am tăiat-o eu. La o adică, de ce ar vrea să avarieze cablul de putere? Ei consideră că lumea se va duce foarte curând de râpă, fără a mai fi nevoie de intervenţia lor.

– Grupurile care trăiesc potrivit unor astfel de credinţe pot deveni foarte agresive, a spus Liam. Sectele care propovăduiesc sfârşitul lumii nu aşteaptă întotdeauna deznodământul, ştiţi prea bine asta. Câteodată, ele încearcă să îl producă. Ori sunt influenţate ori... a făcut o pauză, şi a împuns cu degetul - în ele se infiltrează oameni care manifestă o abordare extremistă.

Murdo a râs în hohote.

– Crezi cumva că oamenii ăştia lucrează pentru Bodach?

– Ori poate pentru alţi extremişti, desigur, a spus Liam. Fie că ştiu asta, fie că nu.

Pe neaşteptate, mi-a pierit orice poftă de mâncare.

– Nu sunt o sectă, am spus, şi nici extremişti. Sunt doar - şi am făcut un gest din umeri - derutaţi de vremuri.

– Dar singur ai povestit că ai fost ameninţat de un copil, a zis Liam.

– Un băieţel care se juca de-a soldaţii!

– Da, dar cu o armă mortală, a spus Liam şi a lăsat impresia că gândea profund. Îţi dai seama, chestia cu protecţia minorilor... M-am întrebat ce fel de educaţie primeşte acest copil.

– Ştie să citească, am precizat.

Liam s-a mulţumit să surâdă.

– O să mă mai gândesc, a spus el. Apoi a aruncat o privire spre Kelly. Ai trecut asta în programul meu?

Secretara a confirmat cu o mişcare din cap.

Ceva mai târziu în acea seară, l-am surprins pe Liam într-un colţ al coridorului vorbind singur. Apoi mi-am dat seama că vorbea la telefon. Am sperat că dăduse telefon acasă, dar nu puteam băga mâna în foc.

X. SENZAŢIA DE LUNI DIMINEAŢA

M-am trezit pe la şapte, tocmai când se lumina de zi. Însă nu lumina m-a făcut să mă trezesc. Şi nici ceasul deşteptător nu pornise. Am rămas întins uitându-mă fix la cifrele mici şi roşii de pe cadranul ceasului încastrat în patul de deasupra capului meu şi m-am întrebat ce anume mă deşteptase. Apoi am auzit: o vibraţie profundă, îndepărtată, a cărei intensitate creştea din clipă în clipă.

Un elicopter. Sunetul acela mi s-a părut întotdeauna ca o ameninţare. Iată că vine un elicopter care vrea să-ţi ia capul.

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului şi m-am ridicat. Toţi ceilalţi din cabană au continuat să doarmă adânc. Am lipăit desculţ până la uşă, am ieşit cu fereală şi m-am uitat de-a lungul cabanei. Cu toate că purtam îmbrăcăminte călduroasă, am simţit că îngheţ, dar am reuşit să văd tocmai până la lac. Era cenuşiu, şi deasupra lui atârna un plafon jos de nori. Elicopterul era ca un punct negru şi umflat, care se îndrepta drept spre mine. În momentul când a trecut peste sat, s-a înclinat spre stânga

faţă de mine şi a descris un arc spre sud. Era unul dintre acele elicoptere Chinook, având două motoare. Un aparat transportor de trupe.

Zgomotul asurzitor făcut de el s-a dispersat deasupra şantierului. Aparatul a zburat la mică înălţime peste Strathcarron şi a trecut dincolo de linia orizontului. A dispărut înapoia dealurilor, dar eu l-am auzit în continuare. Duduitul apăsat al motorului a rămas constant. Am bănuit că survola o anumită zonă.

– Aşa îşi încheie cariera bandiţii tăi, a spus Murdo, apărut brusc în spatele meu.

M-am întors. Stătea ca şi mine, purtând o vestă şi indispensabili, tremurând, şi privea după elicopter. Mi-a venit să îi trag una peste mutra satisfăcută, dar sumbră. Asta se întâmplă cu oameni ca el, se aşteaptă la ce este mai rău, şi nu sunt dezamăgiţi prea des.

– Cum adică, să trimită soldaţi după nişte colonişti ai noului ev? am spus eu. Ce-i cu tine? Ar fi doar un exerciţiu pentru ei ca să-i termine.

Murdo a clătinat din cap.

– Nu te amăgi. Ştii prea bine ce forţe au fost trimise, a zis el şi a pufnit. Sunt convins că oamenii de la Serviciile Sociale vor apărea curând. Imediat după ce soldaţii izolează locul.

– Mai bine-mi ţineam gura, am spus eu.

– Pentru un băiat din Glasgow, înveţi destul de repede.

Mi-a venit din nou să-l pocnesc, însă m-am mulţumit să lovesc cu pumnul în palma deschisă a celeilalte mâini.

– Trebuie să facem ceva!

Mi-a aruncat o privire ciudată.

– Noi, spui? Vorbeşte pentru tine. Şi, la o adică, ce am putea face noi doi?

– Putem merge până acolo să vedem dacă avem posibilitatea de a-i ajuta.

– Nu ne putem pune cu soldaţii.

– Bineînţeles, dar am putea culege oamenii care scapă. Sau i-am putea ajuta să-şi mute ce au.

– Asta ar fi posibil, a spus Murdo. Gata, mă bag şi eu în treaba asta.

M-am răsucit pe călcâie, gata să mă reped spre camion. Murdo m-a prins de umăr.

– Întâi îmbracă-te, a spus el. Şi nu uita să faci pipi.

Zece minute mai târziu eram în cabina camionului, eu, Murdo şi Euan. De data asta nu mai aveam pe nimeni plasat pe acoperiş, drept om de veghe. Ori, mai curând, eram cu toţii de veghe, sper că înţelegeţi ce vreau să spun. Euan ne afuma din plin cu fumul ţigării lui, ceea ce, pentru creierul lui, reprezenta un demaraj dis-de-dimineaţă. Am deschis un geam şi am pornit încălzirea la maximum. Pe jumătate adormit, agentul de securitate de la poartă ne-a făcut semne de rămas-bun când am ieşit. Probabil că s-a arătat niţel surprins când am virat spre stânga şi am pornit în viteză spre Strathcarron.

La trecerea de nivel cu calea ferată, am săltat serios. Am virat din nou stânga, apoi dreapta, pe fostul drum. Roţile erau în afara drumului şi de o parte, şi de cealaltă, însă pneurile cu aderenţă bună şi-au făcut treaba.

– Cât de departe putem urca? a întrebat Euan, în timp ce ne luptam cu prima pantă mai abruptă.

– Oricum mai departe decât acest loc, am spus eu.

Camionul s-a hurducat aplecându-se întâi în jos, apoi în faţă. Am săltat cu toţii pe banchetă. Mă cam speria ceea ce se afla înaintea noastră, dar îmi plăcea acea cursă. Câteva clipe mai apoi am pătruns aproape în interiorul norului. Apoi, norul s-a desfăcut, dezlănţuind o ploaie măruntă şi îngheţată, ale cărei picături înţepau ca firele de nisip purtate de furtună. Am închis geamurile şi am pornit ştergătoarele şi farurile. Scârţâitul şi bufnetul surd al ştergătoarelor la capăt de cursă au devenit curând cele mai puternice zgomote ce se auzeau în cabină. Vizibilitatea se redusese la aproape o sută de metri. Urcam şi coboram, dar mai mult urcam.

Apoi, am mers în sus şi drept şi am privit spre valea îngustă, unde se afla aşezarea. Am oprit acolo, lăsând motorul să meargă la ralanti, ţinând piciorul pe pedala de frână. Camionul stătea aplecat în faţă pe pantă. Elicopterul aterizase imediat sub noi, pe malul lacului lung şi îngust, care arăta acum mare şi negru în contrast cu fâşia albă de zăpadă.

Vreo doisprezece soldaţi, cu costume blindate de culoare neagră şi având pe cap căşti cu vizor, au înconjurat aşezarea. Cei care locuiau în acel loc, fiind cam egali ca număr cu soldaţii, stăteau grupaţi pe drum, ghemuiţi. Serele sticleau din cauza geamurilor sparte. Din cele două case se ridica un fum negru şi urât mirositor.

– Iisuse, omule, au incendiat acoperişurile! a exclamat Murdo.

Părea că se îneacă de furie, sau de fum. Euan a lovit cu pumnul în bordul camionului. Şi a albit la faţă, aşa cum i se albiseră şi pumnii.

– Aprobări, a spus el. Aprobări de securitate!

A dus mâna în spate după puşca aflată în rastel. L-am prins de încheietură şi i-am smuls mâna de lângă armă.

Doi soldaţi au venit în goană în susul pantei spre noi. Au venit de o parte şi de alta a camionului, au sărit pe scări şi au lovit cu pumnii în geamuri. Am apăsat cu degetul mare pe comutatorul de lăsare a geamului.

– Opreşte motorul şi coborâţi din cabină imediat! mi s-a ordonat.

– Imediat, am zis eu.

Soldaţii au sărit la sol şi au rămas cu puştile îndreptate spre noi. M-am uitat la ceilalţi.

– Gata, băieţi, le-am zis. A venit vremea să acţionăm.

Am deschis portierele. Murdo şi Euan au sărit pe partea lor. Eu am oprit motorul şi am sărit prin stânga.

Nici nu am atins bine solul când camionul a început să ruleze înainte.

Jur că nu plănuisem aşa ceva. Sincer, fusesem atât de intimidat, încât făcusem exact ceea ce îmi spuseseră soldaţii. Adică, oprisem motorul şi coborâsem.

Nu spuseseră nimic despre frâna de mână.

Uriaşul camion al autostrăzii s-a hurducat în josul pantei. Am auzit răcnete, apoi împuşcături. Vreme de câteva momente, am avut impresia că soldaţii şi-au închipuit că aveau de a face cu un atac sinucigaş. Apoi am observat că trăgeau în cauciucuri. Abia dacă am avut vreme să mă gândesc că aceea era o acţiune inteligentă.

Cele două pneuri din faţă au explodat imediat ce roţile au pătruns pe drum, acolo unde descria o curbă faţă de malul lacului, chiar în faţa caselor. Botul camionului s-a înfipt în pământ. Adevărat, acea porţiune a camionului s-a oprit din mişcare. Însă restul mastodontului a continuat să înainteze. Partea lui din spate s-a înălţat în aer şi a părut să rămână

atârnată acolo preţ de o clipă. Apoi s-a rostogolit în faţă şi s-a prăbuşit ca un copac retezat, exact peste elicopter. Combustibilului din rezervoarele aparatului de zbor şi circuitelor electrice ale camionului le-au trebuit doar câteva secunde ca să se găsească şi să fuzioneze. Asta s-a întâmplat la momentul potrivit, pentru că toată lumea era întinsă la pământ când s-a produs explozia rezervorului de combustibil. Nu a fost genul de explozie care azvârle resturi pretutindeni. A fost o minge de foc, iar aceasta a aruncat în jur vapori de benzină care, arzând, au reuşit să mă ardă şi pe mine la ceafă.

Când am ridicat privirea, rămăşiţele camionului şi elicopterul erau învăluite de o masă uriaşă de flăcări şi fum. Semăna cu ceea ce vezi la televizor în fiecare zi, când se dau reportaje din Teheran. Soldaţii au alergat către elicopter, dar s-au oprit când căldura s-a dovedit prea puternică. Apoi, dintr-o parte a epavelor ce ardeau a apărut o siluetă din care şiroia apa. Era pilotul, care sărise din elicopter când văzuse camionul venind spre el, şi căzuse probabil prin gheaţa de la suprafaţa lacului. M-am simţit uşurat când l-am văzut teafăr.

M-am ridicat şi, privind în jur, am observat că în toată agitaţia aceea nebună, oamenii aşezării dispăruseră. O şterseseră. Fugiseră prin valea îngustă, apoi urcaseră pantele ca nişte căprioare. L-am văzut pe comandantul grupului de soldaţi uitându-se după ei prin binoclu. Apoi a lăsat jos instrumentul, a clătinat din cap şi a arătat spre noi.

Ca la un semn, şase soldaţi au alcătuit un cordon şi au pornit în susul dealului, spre noi.

– S-ar părea că am încurcat-o, a spus Murdo.

– S-o tulim de aici! a propus Euan.

– N-are rost, am replicat eu. Or să ne împuşte.

– S-ar părea că asta e ideea, a aprobat Murdo.

Dar nu eram atât de disperaţi. Mai ales în acele momente.

Am ridicat mâinile deasupra capetelor şi am aşteptat să fim luaţi în şuturi şi paturi de armă.

XI. AL DOILEA JIN YANG

Soldaţii erau probabil la douăzeci de metri în josul pantei faţă de noi când am auzit un bâzâit ciudat, şi am văzut scânteieri de lumină venind dinspre versantul dealului din faţa noastră. Apoi, o secundă mai târziu, a urmat un *di-di-di* sacadat.

M-am aruncat la pământ şi m-am făcut una cu iarba. I-am văzut pe cei şase soldaţi răsucindu-se şi căzând în faţa mea. I-am văzut prăbuşindu-se şi pe ceilalţi, care rămăseseră lângă lac. Totul s-a terminat în câteva secunde. Am rămas cu mâinile prinse pe după cap, apoi m-am ridicat şi am vărsat.

Pe panta dealului aflat în partea îndepărtată a lacului au apărut siluete întunecate care au început să coboare. Bărbaţi, femei, copii, aproape douăzeci cu totul, mult mai mulţi decât văzusem cu o zi în urmă. Doi dintre ei duceau în mâini arme automate. Aceştia erau Martin şi Angus. Mă întrebasem de ce nu fuseseră recrutaţi. Mă înşelasem. Îşi făcuseră stagiul. Şi odată ce-ai fost în armată, mi-au zis ei mai târziu, nu este chiar atât de

greu să găseşti modalităţi de a-ţi procura arme. Pe piaţa neagră se comercializează până şi muniţie capabilă să străpungă blindaje.

Dar asta s-a întâmplat mai târziu.

În acele clipe, în timp ce puştii îi jefuiau pe soldaţii morţi, Aillis s-a apropiat de noi cu faţa înnegrită şi având o puşcă în mână. Când ne-a zâmbit, doar dinţii au sclipit albi, în contrast cu faţa mânjită de funingine.

– *Sclipitoare* idee! a spus ea. Dumnezeule, sunteţi nişte eroi, băieţi. Să îndreptaţi camionul chiar aşa spre ei...

– Lui i-a venit ideea asta, a spus Murdo, arătând spre mine.

Aillis m-a strâns în braţe în mod primejdios, fără să dea drumul puştii.

M-am uitat la Murdo şi Euan. Ei mi-au întors privirea. Mi-am dat seama ce gândeau în acele momente. Acum nu ne mai puteam întoarce. În primul rând, grupul nu ne-ar fi lăsat să plecăm. Din motivul foarte clar că puteam povesti tot ce ştiam. Într-un fel sau altul.

Ca şi sărmanul Jin Yang, chinezul care fusese luat drept terorist, nici eu nu avusesem în minte să declanşez un război. Însă o făcusem. Războiul de acasă, războiul veteranilor şi al coloniştilor, al evacuaţilor şi al întârziaţilor. Război care a căpătat constant proporţii, aşa cum creşte şi nivelul mării. Război în care suntem încă prinşi. Dacă aş fi ştiut ce se va întâmpla, poate aş fi plecat şi aş fi riscat, chiar dacă asta ar fi însemnat să mă aleg cu un glonţ în spate. Nu ştiu ce să mai zic acum, după atâţia ani. În orice caz, atunci nu am avut habar. Ştiam doar că Aillis se uita la mine cum nu o făcuse nimeni vreodată. Sugerând că era *mândră* de mine.

„Întârziaţi”, am gândit. Prea proşti pentru a fi recrutaţi. Dar niciodată prea fricoşi pentru a riposta.

– Da, am spus. A fost ideea mea.

C o n t e n t s

I. TĂIEREA CU DIAMANT....3
II. PUŞCA FUMEGÂNDĂ....5
III. FRANKEN-OAMENI....7
IV. AILISS....10
V. LUCRUL PE ŞANTIER....12
VI. BILEŢELE DE AMENINŢARE....15
VII. DEALURILE ÎNTUNECATE....18
VIII. LOCUL VERDE....21
IX. DUMINICĂ NOAPTEA....24
X. SENZAŢIA DE LUNI DIMINEAŢA....25
XI. AL DOILEA JIN YANG....28